

VJERNOST ČLANOVA CRKVE SVOM UTEMELJITELJU

Petak pred Drugu korizmenu nedjelju

11. ožujka 2022.

U izlaganju kateheze koja se sastoji od evanđeoskog teksta predstojeće nedjelje, pitanja za razmišljanje, katehetskog razlaganja te poticaja za ostvarivanje evanđeoskih zahtjeva moguće je poslužiti se materijalima primljenim od biskupijskog Pastoralnog centra.

Prije pobožnosti križnoga puta zapjeva se prikladna korizmena pjesma nakon koje se učini znak križa. Potom jedan od lektora pročita evanđeoski tekst.

Evandeoski tekst Lk 9, 28b-36

U one dane:

Povede Isus sa sobom Petra, Ivana i Jakova te uzide na goru da se pomoli. I dok se molio, izgled mu se lica izmijeni, a odjeća sjajem zablista.

I gle, dva čovjeka razgovarahu s njime. Bijahu to Mojsije i Ilija. Ukazali se u slavi i razgovarali s njime o njegovu Izlasku, što se doskora imao ispuniti u Jeruzalemu. No Petra i njegove drugove bijaše svladao san. Kad se probudiše, ugledaše njegovu slavu i dva čovjeka koji stajahu uza nj. I dok su oni odlazili od njega, reče Petar Isusu: »Učitelju, dobro nam je ovdje biti. Načinimo tri sjenice: jednu tebi, jednu Mojsiju, jednu Iliji.« Nije znao što govori.

Dok je on to govorio, pojavi se oblak i zasjeni ih. Ušavši u oblak, oni se prestrašiše. A glas se začu iz oblaka: »Ovo je Sin moj, Izabranik! Njega slušajte!« I upravo kad se začu glas, osta Isus sam. Oni su šutjeli i nikomu onih dana nisu kazivali što su vidjeli.

Svećenik ili vjeroučitelj (voditelj kateheze) postavlja sljedeća pitanja ostavljajući iza svakog od njih trenutak šutnje za razmišljanje:

- „Ovo je Sin moj, Izabranik! Njega slušajte!“ Nastojim li upoznati Isusa čitajući Sveto pismo i razmišljajući o Božjoj riječi?
- U trojici učenika, svojih najbližih suradnika, pred kojima se Isus preobrazio, gledamo sadašnje pastire Crkve: papu, biskupe i svećenike? Jesam li (ne)poslušan Crkvi i njezinim pastirima? U čemu se očituje ta moja (ne)poslušnost?
- Molim li za papu, za svog biskupa i župnika, za njihovu vjernost i poslušnost Isusu Kristu? Vjerujem li da nas sve, i pastire i stado, Krist može preobraziti?
- Služim li svojim bližnjima, osobito onima koji su u nekoj potrebi? U čemu se očituje moje služenje župnoj zajednici i Biskupiji kojoj pripadam?
- Molim li za duhovna zvanja?

Nakon toga se predstavi sadržaj katehetskog razlaganja:

Da bismo mogli dobro razumjeti ovaj evanđeoski tekst, potrebno je razmotriti njegov širi kontekst. U prethodnim poglavljima čitamo kako Isus, na putu u Jeruzalem, svojim riječima i djelima očituje da je on Sin Božji: ozdravlja bolesne, stišava oluju na uzburkanom moru, čudesno hrani izgladnjelo mnoštvo i poučava ga u prisposodobama. Unatoč tome, njegovi suvremenici, uključujući i same učenike, ne razumiju njegov navještaj Božjeg kraljevstva. Isus zna da će ih događaji njegove muke i smrti potpuno razočarati u njihovim zemaljskim očekivanjima. Stoga je sa sobom na goru poveo svoja tri najbliskija učenika: Petra, Ivana i Jakova, kako bi ih ojačao za nevolje koje će ih zadesiti u spomenutim događajima.

Kristovo preobraženje dogodilo se u osami, na brdu Tabor iznad Genezaretskog jezera, odakle se prostire veličanstveni pogled na čitavu Galileju. To nije slučajno. Naime, brdo u Bibliji označuje mjesto posebne Božje blizine.

„I dok se molio, izgled mu se lica izmijeni, a odjeća sjajem zablista.“ Isus se je u preobraženju učenicima pokazao u svojoj slavi; taj događaj stoga je bio svojevrsni predokus slave njegova uskrsnuća – one slave u koju se ne može dospjeti bez patnje i žrtve, kako nam je sam Isus posvjedočio svojom mukom, smrću i uskrsnućem.

„I gle, dva čovjeka razgovarahu s njime. Bijahu to Mojsije i Ilija. Ukazali se u slavi i razgovarali s njime o njegovu Izlasku, što se doskora imao ispuniti u Jeruzalemu.“ U trenutku preobraženja s Isusom su zakonodavac Mojsije i prorok Ilija. Sama nazočnost ovih velikana Starog zavjeta ukazuje na istinu da je u Isusu Kristu ispunjen starozavjetni Zakon i ispunjena sva starozavjetna proroštva. Tu istinu dodatno potvrđuje i Božji glas iz oblaka: *„Ovo je Sin moj, Izabranik! Njega slušajte!“*

„No Petra i njegove drugove bijaše svladao san.“ Činjenica da su apostoli pozaspali nakon što su čuli Božji glas, jasan je pokazatelj da nisu razumjeli što se oko njih zapravo događa i o čemu to Isus, Mojsije i Ilija međusobno razgovaraju. Ima u našem životu događaja Božje blizine koje ni mi odmah ne razumijemo, nego tek kasnije shvatimo kako nas je Bog svojom providnošću vodio i čudesno spasio. Apostoli su se u teškim trenucima života prisjećali događaja Isusova preobraženja i iz njega crpili snagu.

„Učitelju, dobro nam je ovdje biti.“ Ova nam je Petrova želja veoma razumljiva: naime, ljudski je željeti zadržati trenutke sigurnosti, sreće i blaženstva u Božjoj blizini, ali to se uvijek iznova pokazuje nemogućim ovdje na zemlji. Bog nam daje trenutke radosti, kako bismo radosnije i ustrajnije nosili svoje životne križeve. „Ljudski je život put prema raj, a taj je put ponekad težak i neprohodan, često pun boli i razočaranja koja doživljavamo od drugih, ali i sebe samih. U času napasti razmišljaj o ljubavi koja te čeka na nebu: razvijaj krepost nade“ (sv. Josemaría Escrivá).

Događaj Isusova preobraženja odvija se pred njegovim najbližim učenicima, onima koji će po njegovu nalogu voditi novi Božji narod – Crkvu na put u vječnu domovinu na nebesima. Riječima: „Ti si Petar-Stijena i na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju i vrata paklena neće je nadvladati“ (Mt 16,18) Isus je postavio Petra da bude temelj jedinstva Crkve. Papa je Petrov nasljednik koji zajedno s biskupima, nasljednicima zbora apostolâ, ima u Crkvi vrhovnu vlast posvećivanja, naučavanja i upravljanja. Ta vlast ima udioništvo u trostrukoj Kristovoj službi svećenika, proroka i kralja – u vršenju koje od Duha Svetoga bivaju obdareni darom nezabludivosti.

Takvo poimanje Crkve od osobitog je značaja u našem suvremenom društvu sveopćeg relativiziranja i sve većeg gubitka njegova kršćanskog identiteta. Kako je utješna i radosna spoznaja da se u ovim teškim i zbunjujućim vremenima možemo osloniti na Učiteljstvo pape i biskupâ, jer se po Božjem naumu i odredbi po njima – kao apostolskim nasljednicima – vjerske istine i moralne norme vjerno čuvaju i nezabludivo prenose budućim naraštajima. Po toj se predaji od samih početaka Crkve na čelo pojedinim mjesnim Crkvama, odnosno biskupijama, postavljaju biskupi. Tako je sv. Ivan Pavao II., papa, prije dvadeset i pet godina – točnije 5. srpnja 1997. godine, na blagdan slavenskih apostola sv. Ćirila i Metoda, osnovao našu Požešku biskupiju i za njezina prvog biskupa imenovao msgr. dr. Antuna Škvorčevića. Dvanaest klasova na njegovu biskupskom grbu označavaju Crkvu utemeljenu na dvanaestorici apostola i, simbolično, uključenost biskupa Zlatne požeške doline u zbor apostolskih nasljednika te povezanost i uključenost naše Požeške biskupije u zajedništvo jedne, svete, katoličke i apostolske Crkve na čelu s rimskim biskupom papom Franjom. Pastirska briga našeg biskupa Antuna vidljiva je u njegovu dvadesetpetogodišnjem služenju, tijekom kojega je u zajedništvu i uz pomoć svojih suradnika – svećenika, redovnika i redovnica te zauzetih vjernika laika – uspostavio određene biskupijske institucije, pokrenuo razne pastoralne inicijative i ostvario

brojne projekte na duhovnu i materijalnu korist vjernika svih dobi i životnih stanja, ne samo u Požeškoj biskupiji, nego i na razini Hrvatske biskupske konferencije i sveopće Crkve.

Budući da je poslanje crkvenih pastira u suvremenom svijetu povezano s određenom žrtvom i odricanjima, sve je manje mladih ljudi koji se pod utjecajem materijalističkog i hedonističkog načina života odlučuju odazvati Božjem pozivu i postati svećenici ili redovnici. Stoga je svaki vjernik pozvan moliti za nova duhovna i svećenička zvanja, a osobito će biti hvalevrijedno ako se određeni broj osobno uključi u biskupijsko „Djelo za duhovna zvanja“. K tome, svaki je vjernik u župama naše Požeške biskupije pozvan aktivno se uključiti u sinodski hod u koji je, zajedno s cijelom Crkvom, zakoračila i naša Požeška biskupija. Uvodeći nas u sinodsko savjetovanje biskup Antun je naglasio kako je jedno od naših prvih i najvažnijih sinodskih pitanja „ponašamo li se u Crkvi jedni prema drugima onako kako se Isus ponio prema nama kad je sebe stavio na zadnje mjesto i svima nama postao sluga da bi slomio okove naše sebičnosti, zla i smrti“.

Voditelj kateheze na kraju daje nekoliko poticaja za ostvarivanje evanđeoskih zahtjeva u predstojećem tjednu:

- Ljudski život na zemlji je put prema raj, koji je često težak i neprohodan. U trenucima kušnje i napasti razmišljaj o sreći i blaženstvu koje te čeka na nebu. To je krepost nade!
- Crkva je hijerarhijska zajednica vjernika, u kojoj Bog svakog njezina člana obdaruje različitim darovima i zadužuje različitim zadaćama. Odluči ove korizme da ćeš se u većoj mjeri služiti svojim darovima u vršenju svog vjerničkog poslanja!
- Pridruži se biskupijskom „Djelu za duhovna zvanja“ i moli za sadašnja i nova duhovna zvanja u svojoj župi i Biskupiji!
- Ove korizme osobito se vježbaj u kreposti poslušnosti Bogu, njegovu Sinu Isusu Kristu i pastirima njegove Crkve!

Slijedi pobožnost križnog puta.

Tekst kateheze: Tihana Petković, vjeroučiteljica

Odgovara: Robert Kupčak, upravitelj Pastoralnog centra Požeške biskupije